

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Lázár István*

Cím: *Minden szentek ebédje*

Forrás: *Pesti Hírlap*

Bp
(Hely)

1923. 11. 4.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *362.54*

Hely

Idő *"1923"*

Személy

Hely *362.54 1923*

Minden szentek ebédje.

Róbert bácsi munkában. — „Várja csak, ne siess, ma hus is van...” — Egy úri fiucska. — Az almák románcu. — „Csak szólja, ki még enni akarja!”

Oltárka füstölög az őszi verőfényben, párája csendesen reszket, mintha Ábel áldozatának a lelke szállana fölfelé. Minden szenteknek szól ez az áldozat, nem azoknak, kik a halálban megszentülve, fénytelen és virágtalan sírok alatt nyugszanak, hanem azoknak a szenteknek, kik az összetört világ romjai között cipelik az élet legnagyobb keresztjét: a nyomort.

Róbert bácsi ebédet ad a város szegényeinek. Szerte leng illata a kásás levesnek, krumpli és sárgarépa kavarg benne, ahogy belemeríti óriási kanálát. Sajátkezüleg méri szét az edényekbe, egy zuhintás és tele van a kékmezás fazék; akinek pedig edénye sincs, annak egy türes konzervdobozt nyom a kezébe: „Várja csak, ne siess, ma hus is van, tartsa edényedet!” — és a vándorkályhán füstölgő kondéroriásból szakavatott lendülettel meríti ki a sűrű főzelékbe aprított husdarabokat.

— Vigyázzol, hogy viszi! — szól oda egy szegény asszonynak figyelmeztetően s már fogadja is az új vendéget. — Hány gyerek vagytok? — és telegyömöszöli kétfülvű lábását sertésoldalassal, aztán fölujjong. — Várja csak, édes fiam-lelke, alma is küldött jó Istenke! — s három almát nyom az asszony markába. — Szereti almácskát gyerekek...

Hála csillog az asszony szemében, ahogy a bőséges ebéddel megrakodva, elvonul csendesen. Most egy szép arcú fiucska lép elő, sápadt arcán kibiborodik a szégyen: ebédet kér a testvérkéinek. Róbert bácsi megsimogatja.

— Hány gyerek vagytok?

— Öt...

— Mi van apád?

A gyermek lestíti szemét és hallgat. Az apja? Vagy nincs, vagy becsukták. Róbert bácsi megérti s mindenekelőtt öt almát tömköd a zsebébe, majd szintültig tölti az edényeit.

— Isten menje veled... — és hozzám fordul. — Kapolsz te, jó barát, otthon ilyen jó csuszpájsz és finom husocska? Hehehe... Csak szólja, kinek kell még!

Lakmároznak az ágrólszakadt szegények a hosszú asztal mellett; az egyik mélységes közönyvel szürcsöli a levest, a másik mohón issza ki, hogy bajuszáról csüng a metélt tészta, a harmadik

a szemét behunyja, úgy tépi a csontról a húst, a foga szinte csattog, mint a kutyáé... Az eleven Éhséget látom foltos ruhában és barnán, mint az agyag! A rongyba burkolt gyermekek szemében öröm csillog, hogy megvalósult az álmuk... Gyűrött, fáradt, szomorú, kiteszített, elátkozott, szenvedő világ ez! Róbert bácsi szeme szeretettel pihen a nyomoruság fain.

— Szólja, ki enni akarja még!

Szerencsétlen félhülye alak nyújtja feléje konzervdobozát. Még! Róbert bácsi megint szinig tölti. A hülye vigyorogva bámul a leves tükrébe, aztán belenyul suta kezével, eszik mohón s létől csepegő öt ujjá közt artikulátlán bödüléssel mutatja fel a leszopott csontot. A gyűrűbe verődött közönség elképedve nézi az állati zabálást. Róbert bácsi mentegetőzik.

— Nincs villája, csak öt ujj... Van kevés eszcsáig... Nagy baj, betegség terjeszti... Enni való kell, nehogy meghalja magát az ember az éhségben. Pénz nincs, tányér sincs van... De jól lakik, ez a fő!

Sűrű-forog fehér kabátjában, vigasztal, bátorít, mosogat. Egy nagyszerű kukta veszeit el Róbert bácsiban! Pillanat alatt kimossa a konzerves dobozokat és a szegények remegő kezébe adja szeretettel.

— Van bő leves, husocska, csak szólja, aki még enni akarja! Almácska csak gyermeknek szabad... Károly fiam, egye tisztességesen! — szól a boldog bamba legényre. — Elbontózd csuszpájsz, Istenke baránya...

Úrül a kondér, tüzet rak alája, hogy a később érkezők is jó melegen kapják a szeretet-ebédet. Akkora szíve van ennek az embernek, hogy ezer gazdagé is beleférne. Lót-fut a pénz után s hétről-hétre összeszedgeti a szegények ebédrevalóját. Ég felé tárt karral magyaráz nekem.

— Adom enni, aki éhes. Statisztika nem kell. Kormány nem támogatja. De jó Isten nem felejtí soha! És én akkor vagyok boldog... hehehehehe...

Jönnek a szegények, én pedig bucsuzom. Róbert bácsi megölel és megcsókol kétszer is közderülttség mellett.

— Szervusz, fia! Szaladj égbe... Csak szólja, aki még enni akarja... *Lázár István.*